

စာရေးသူ - မိုးဇွေ

လမိုင်းရာ

" လမိုင်းရွာ "

မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ ရှိနေတဲ့ နယ်မြို့လေးတွေက ရွာငယ်လေးတွေတိုင်းမှာ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်း ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ၊ ပရလောက ဖြစ်ရပ်ဆန်း လေးတွေကတော့ ရှိတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး ဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်၊ နှောင်းလူတွေ... ကလေးငယ်တွေအထိ လက်ဆင့်ကမ်းပြီး အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်ဆန်ဆန် ကျောရိုးယူပြီး ပြောစမှတ်တွင် လောက်တဲ့ ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ဆိုတာလည်း မနည်းမနောပါပဲ...။ ဒီလို ဇာတ်လမ်းလေးတွေကို ဖြစ်ခဲ့ ... ကြုံခဲ့ဖူးကြတဲ့ သူတွေ ဆိုတာလည်း တချို့က ကွယ်လွန် သွားကြသလို၊ ဟိုးရှေးလူတွေလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တချို့က အခုထိ သက်ရှိထင်ရှား ရှိပြီး လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေနဲ့ တကွ တိတိကျကျ ပြောပြနိုင်တဲ့ အထိ ရှိနေဆဲဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ နေရာတွေလည်း ရှိနေတုန်းပါပဲ။ အဲဒီလို ပြောပြနိုင်ဆဲဖြစ်တဲ့ ရွာလေးတွေထဲမှာ ရွာလေးတစ်ရွာကလည်း အပါအဝင်ပေါ့...။ ရွာကလေးရဲ့ နာမည်ကိုက ဆန်းနေတာ လမိုင်းရွာ တဲ့။

လမိုင်းဆိုတဲ့ ရွာကလေးက ဒေသ အခြေအနေအရ တောဆန်ပြီး တော့ လုံးဝနီးပါး မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာပါပဲ။ လမိုင်းရွာဆိုတာလည်း ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ တည်ထားတဲ့ ရွာသေးသေးလေးတစ်ခုပေါ့။ ရွာနာမည်ကလည်း ရွာစတည်ကတည်းက ပေးထားတဲ့ နာမ

ည်လေးပါ။

ရွာကလေးရဲ့ ထူးခြားချက်တွေထဲက တစ်ခုက လမိုင်းရွာ တစ်ရွာ လုံးက လောင်းကစားကို ခုံမင်ကြတာပါပဲ။ တစ်ရွာလုံးက လောင်းကစားနဲ့ ပတ်သက်ရင် လူညီပြီးသား...၊ လောင်းကစားထဲမှာ မှ ဖဲရိုက်တဲ့ ဘက်မှာ ပိုအားသန်ကြတဲ့ သူတွေ၊ အလှူမင်္ဂလာဆောင်၊ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင်... ကလေး ကင်ပွန်းတပ်ပါ မကျန် ဖဲဝိုင်း အမြဲရှိတယ်။ မိန်းမဝိုင်း၊ ယောက်ျားဝိုင်း၊ ကလေးဝိုင်း ... ဝိုင်းကလည်း ဘာစုံသလဲ မမေးနဲ့ ၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိလည်း ဆော့နေကြတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ နယ်မြေ ဖွံ့ဖြိုးလာလို့ ထင်တယ် ဟိုးအရင်ကလောက်တော့ မရဲကြတော့ဘူး၊ သူတို့ ရွာမှာ လူတစ်ယောက် သေပြီဆို သိပ်ပျော်ကြတာ၊ ဘေးနားက ရွာတွေကဆိုရင် တစ်ခုခု အချင်းချင်း စနောက်ကြတဲ့ အခါ တွင် တွင် ပြောလေ့ရှိတာ တစ်ခုရှိသေးတယ် ... ဘာတဲ့

"မင်းသေရဲ့ လမိုင်းသွားပို့မယ် အနည်းဆုံးတော့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး လောက်တော့ စီးလို့ ရမှာ သေချာတယ်" လို့ ပြောလေ့ရှိကြတယ်။ ဆိုလိုတာက ဒီမသာ (အသုဘ)ကို အမှီပြုပြီး ဖဲရိုက်ရင်းက ငွေတွေနိုင်ပြီး ဆိုင်ကယ်တောင် စီးနိုင်တဲ့ အထိလို့ ပြောချင်တာ...၊ ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲလေ... လမိုင်းရွာက ရွာသာငယ်တာ သူတို့ ရွာမှာ ဖဲဝိုင်းဆိုတာ ပြတ်တယ်လို့ ကို မရှိတော့ အနီးအနား ပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိတဲ့ ရွာတွေဆီက ဖဲ၊ လောင်းကစား ဝါးသနာအိုးတွေနဲ့ လမိုင်းရွာက စည်ကားနေဆဲပဲ။ အသုဘဆိုရင် အလောင်းကို အရိုးကျတဲ့ အထိ ထားပြီး ဖဲရိုက်ကြတဲ့ ရွာ... အဲဒီလောက်အထိ ခုံမင်ကြတာ၊ နောက်ပြီး အဲဒီရွာက ရွာခံတွေက စရိုက်နည်းနည်း ကြမ်းကြသေးတယ်။ ရွာမှာ ပညာသည် တွေလည်း အရမ်းပေါများကြတယ်။ လမိုင်းရွာသူလေးတွေ ဆိုတာလည်း မြို့ကမင်းသမီး ရှုံးလောက်တဲ့ အထိ ချောလှကြတဲ့ သူတွေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ရွာသူလေးတွေ

ကို တခြားရွာက ကာလသားတွေ ပိုးပန်းဖို့ နေနေသာသာ မျက်လုံးနဲ့ တောင် စိုက်မကြည့်ရဲ့ ကြဘူး...။ ပညာသည် ပေါများ တဲ့ ရွာမို့လို့ ကြောက်ကြတယ်။ တစ်ရွာနဲ့ တစ်ရွာ အသွားအလာ လုပ်ရင်လည်း အခုခေတ် ဆို ဆိုင်ကယ်တွေကို တွင် တွင် ကျယ်ကျယ် သုံး လာပြီ ဆိုပေမဲ့ အရင် ဆို ထုံးစံအတိုင်း လှည်းကိုပဲ အဓိကထား သုံးကြရတာလေ။

တစ်နေ့ လမိုင်းရွာမှာ အသုဘ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အသံကို ကြားလို့ လမိုင်းရွာ အနီးအနားမှာ ရှိတဲ့ ကျွဲတွင်း ရွာက ဖဲဝါသနာအိုး သုံးယောက်ဖြစ်တဲ့ ဖိုးတေ၊ ညိုစိုး၊ မြင့်သိန်း တို့ တွေက လမိုင်းရွာကို ချီတက်လာဖို့ ပြင်နေကြပြီ ...။ ကျွဲတွင်းရွာဆိုတာ လမိုင်းရွာနဲ့ ကပ်လျက်ဆိုပေမဲ့ တစ်ရွာနဲ့ တစ်ရွာ ကြားမှာ မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်မကုန်နိုင်တဲ့ လယ်ကွင်း ကျယ်ကြီးတွေက ခြားထားသေးတယ်။ အနည်းဆုံး တစ်ရွာနဲ့ တစ်ရွာ အကွာအဝေး နှစ်မိုင် ကျော်ကျော်လောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဖိုးတေ၊ ညိုစိုး၊ မြင့်သိန်းတို့ သုံးယောက်သား နွားလှည်းလေးနဲ့ လမိုင်းရွာဆီကို လှမ်းလာခဲ့ကြတယ်။ ဖဲကစားချင်ဇောနဲ့ မို့ စိတ်တွေလည်း လောနေကြတယ်။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း ဘယ်လို ကစားမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေ၊ အရင်တုန်းက ဘယ်လောက်ထိ နိုင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဘယ်လို မျိုးပွဲတွေမှာ ဆန်းဆန်းပြားပြား ဖြစ်တာ ကြုံဖူးတယ် ဆိုတာတွေကို အချင်းချင်း ရေပတ်မလည်အောင် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပြောလာရင်းက နေ လမိုင်းရွာကို

ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ရွာအဝင်မှာ သူတို့ ကို ကြိုဆိုနေတဲ့ ရွာအဝင် လမ်းဘေးနားက ထန်းပင်ရှည်ကြီးတွေနဲ့ တဲအိမ်ပုပုလေးတွေကို ရင်ခုန်စွာနဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်း ညိုစိုးက

"ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ အသိဆိုတဲ့ အိမ်က ရွာဘယ်နေရာနား လောက်မှာ လဲ" လို့ မေးလိုက်တယ်။ ညိုစိုအမေးကို ချက်ချင်း ဆိုသလို မြင့်သိန်းက ထဖြေလိုက်တယ်။

"ဒီလမ်းအတိုင်း ရှေ့နည်းနည်း ဆက်သွား ဟေ့ဟိုမှာ တွေလား အေး... အဲဒီအိမ်ဘေးနားက လမ်းအတိုင်း ဆက်ဝင်လိုက် တစ်အိမ်၊ နှစ်အိမ်၊ သုံးအိမ်မြောက် အိမ်ရှေ့မှာ ဒန်းပင်လေး စိုက်ထားတဲ့ အိမ်ပဲကွ... အေး... အဲဒီအိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့ "

မြင့်သန်းက ညိုစိုအမေးကို ဖြေလိုက်ရင်း နွားလှည်းမောင်းနေတဲ့ ဖိုးတေ ကိုလည်း လမ်းသေချာ ညွှန်ပြလိုက်သေးတယ်။

မြင့်သန်းပြောတဲ့ အိမ် ရောက်တော့ သူတို့ တွေ လှည်းပေါ်က ဆင်း လိုက်ကြပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်သွားလိုက်ကြတယ်။ အိမ်ရှင်တွေက ဖိုးတေ၊ ညိုစို၊ မြင့်သိန်းတို့ ကို မြင်တော့ အားရဝမ်းသာကြိုဆို နှုတ်ခွန်းဆက် သ သေးတယ်။ အဲဒီအခါမှ မြင့်သန်းက အိမ်ရှင်တွေထဲက သူ့အသိဆိုတဲ့ အရီးလေး တစ်ယောက်ကို စကား လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

"အရီးလေးကြိုင် ... ကျုပ်တို့ ဒီရွာမှာ နာရေးတစ်ခုရှိတယ် ကြား ထားလို့ အပျင်းပြေ ဖဲလာကစားတာပါ အရီးလေး"

အဲဒီလိုလည်း ပြောလိုက်ရော တစ်ဖက်က အရီးလေးက

"အေးကွယ်... ရွာအနောက်ဘက်နားက အိမ်မှာ ရှိတာလေ...၊ စည် တာမှ ပြောမနေနဲ့ ငါတို့ ရွာအကြောင်းလည်း နင်သိသားပဲ... ကဲ ကိုယ် တော်တွေ သွားမယ်ဆိုလည်း မြန်မြန်သွားပြီး မြန်မြန်ပြန်လာကြ၊ ငါတူ တွေ နောက်ကျနေရင် မှောင်ပြီးတော့ ရွာအပြန် ခက်နေမယ်ကွယ်... "

အရီးလေးကြိုင် စကားကြောင့် ဖိုးတေ၊ ညိုစို၊ မြင့်သိန်းတို့ သုံးယောက်

က်သား ငွေစက္ကူအပြည့် ထည့်လာတဲ့ ဘေးသိုင်း လွယ်အိတ်တွေကို သို
င်းလွယ်လိုက်ရင်း သူတို့ စီးလာတဲ့ နွားတွေကို ကြိုးဖြေပေး၊ ရေတိုက်၊
အစာကျွေးလုပ်ရင်း အရီးလေးအိမ်မှာ ဒေါက်ထောက်ထားတဲ့ လှည်းက
လေးကိုပါ ထားခဲ့လိုက်ပြီး ဖဲဝိုင်းဆီကို အရမ်း တက်ကြွနေတဲ့ ခြေလှမ်း
တွေနဲ့ အတူတူသွားဖို့ ပြင်နေကြတုန်း၊ အိမ်ဝိုင်းထဲကို ဝင်လာတဲ့ လူတစ်
ယောက်နဲ့ ဆုံပါလေရော... အဲဒီလူကလည်း မြင့်သိန်းကို မြင်တာနဲ့ ရင်း
ရင်းနှီးနှီး ပခုံးကို ဖက်ထားပြီး စကားတွေပြောရင်း ရွာထဲက တစ်နေရာ
ဆီကို ဦးတည်ပြီး ခေါ်သွားပါလေရော...၊ ဟိုနေရာ ရောက်တော့မှ ရွာထဲ
က အရက်ပုန်းဆိုင် ဖြစ်နေတာကို သိလိုက်ရတယ်... ခေါ်လာတဲ့ သူက
လည်း မြင့်သိန်းနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်တော့ ဖိုး
တေ၊ ညိုစိုး၊ မြင့်သိန်း တို့ တွေလည်း အားနာပါးနာနဲ့ လိုက်ပြီး အရက်
သောက် ဖြစ်ခဲ့ကြသေးတယ်၊ အရက် သောက်ပြီးတော့မှ ရွာထဲက အသု
ဘအိမ် ဖဲဝိုင်းဆီကို ဦးတည်ပြီး ထွက်သွား ဖြစ်ကြတယ်။